

*** נוסע עובר בגשם (אסתר, צרפת) — מתח מיקצועי עם צ'ארלס ברונר סון בתפקיד הראשי. הבמאי: רנה קלמנט.

*** הפרחה (בן-יהודה, ארצות-הברית) — חיים על גדות המיסיסיפי מתואר רים בצורה מלבבת, בסרט משוחק ומבויים בחביבות רבה.

*** שמונה וחצי (גורדון, איט-ליה) — פליני מתאר לבטי אמן בשעת יצירתו. יצירת-מופת קשה לזיכור.

*** פרה הקקטום (דקל, ארצות-הברית) — תעלולי רופאי-שיניים ורודף-נשים, ומזכירתו הנוקשה, הפורחת כמו קקטוס. קומדיה לקיץ.

*** הסוד של סנטה ויטוריה (מגורבי, ארצות-הברית) — כפר איטלקי מסתיר מליון בקבוקי-יין מפני הגרמנים, בדרמה מבודרת. אנתוני קוויץ ואנה מניאני.

*** נמל תעופה (מקסיס, אר-צות-הברית) — סופרמרקט של בעיות ותסי, ביכים, במסגרת מקצועית של רבי-מכר. מק-צועי, מרחק ונשכח במהרה.

*** המשוגעת משאיו (גת, אנגליה) — המשוגעים מצילים את העולם מידי הבריאים ברוחם, העומדים להמיט עליו אסון. סמליות שקופה ופשטנית, צילום יפה והמון כוכבים.

ירושלים

**** Z (ירושלים, צרפת) — סרט שנושאו הפוליטי, הוקעת משטר הקולור-נלים ביוון בפרט ומישטר טוטאליטארי בכלל. מוגש בצורה מרתקת כסרט-מתח לשמו. משחק טוב של איב מונטאן. בימוי: קוס-טהגבראס.

*** מטריית שרבורג (סמדר, צרפת) — רומנטיקה של נעורים מול אה-בה של בגרות על רקע עיר הנמל שרבורג בעטיפה של בונבוניירה מקסימה, מצולמת ומושרת להפליא. מלחין: מישל לגראנד. שחקנית: קטרין דונאב.

חיפה

** שדום ליריד (גל-אור, ארה"ב) — ידידות בין גאנגסטרים המעניינת ב-עיקר בגלל שני השחקנים שהסכו כבר ל-טיפוסים: אלן דילון וצ'ארלס ברונסון. * צ'רמי המתוקה (גיל, אר-צות-הברית) — שירלי מקלין מתעלה בקסמיה על תוכן רדוד של מחומר בינוני. קטעי כוריאור גרסיה טובים. כמעט מבוד.

כוכבים

חברו

של בלמונדו

מריאל

יותר מגאנגסט

ז'אן פיין מריאל גבה-קומה, קרה, מ-שופם. קול עמוק, תנועות רחבות, מ-בט משובב. עשרות הצלחות בתפקידי-מישנה קומיים.

לפני זמן לא רב נראה בארץ בהגנב המקסים, בדמות נ-ערש-שעשועים מוזק ומקריח, המתקשה לפתות את בתי-זוג-תו. מריאל עלה על דרך המלך. שני סר-טים לאתרוניה — תעלולי סארי וה-פרקציוניסט, הפכו אותו לכוכב. ואם לא די בכך, הפקיד

המזואי ז'אן (בקט) אנוי בידיו את התפקיד הראשי בהצגתו החדשה הדגים האדומים. אני הייתי תמיד בינוני, מספר מריאל על עצמו, בהנאה רבה, "תלמיד בינוני, קריי-רה בינונית, פרסים בינוניים בקונסרבטוריון, בקיצור, סמל הבינוניות, סרט לגובה, שהוא הרבה למעלה מבינוני."

לעומת חוות-ידעת זו, זוכרים חבריו ל-לימודים את מריאל, ואת חברו, בלמונדו, כשני הליצנים, שעשו היסטוריה והשאירו

אמריקה נוסח

אנטוניוני

אנטוניוני — זאברסקי (צפון, תל-אביב, ארצות-הברית) — הוא ביטוי לדרך בה רואה אמן אי-

רופי את אמריקה של ימינו.

מצד אחד, סטודנטים אשר קצו בחברה הקאפיטליסטית הנוכחית, רוצים לשנות אותה בכל מחיר, ומוכנים אפילו לצאת נגד משטרה שידה תמיד על ההדק, כדי להגשים את שאיפותיהם. מצד שני, עולם העסקים, סואן, רועש, נרחף על-ידי מפלצת. התרמית הענקית הקרויה פרסומת. אין זה סוד שאנטוניוני מטיב לדבר בתמונות. הוא מצלם אסיפת-סטודנטים בסיגנון תיעודי, והסצינה מקב-לת משמעות אותנטית של יומן-חדשות. הוא מכסה רחוב שלם בלוח פרסומת, עליו מצוירת תמונה כפרית מלבבת, כדי לגלות מאחורי הלוח בנייני תעשייה מפוייחים. הוא מדגים פרסומת טלוויזיה, בה ממלאות בובות את תפ-קידו השחקנים, ותחיוכים הפלאסטיים מדיגשים את הזיוף שבסימאומת-מכירה מתוקות מדבש. הישמון הלבן והקרח, שבו מתרחשת הסצינה המרכזית בסרט, הוא ניגוד חריף לכרך הסואן וגדושה-האלימות, ואילו סצנת האהבה בישימון זה מדיגימה את ההשתחררות המחולטלת מן המוסכמות והמינהגים של המינסד המיושן.

כל זאת בשפת תמונות. אולם מה שנוגע לפיתוח רעיו-נות אלה, הסרט מקוטע ולא דווקא בכוונה, כאילו חתך

אנטוניוני-זברסקי: אוהבים במידבר

מישהו את תקציבו באמצע ואמר לבמאי: "כאן תסיים ויהי מה". משום כך, התוצאה שופעת נקודות מעניינות, ומורגשת בה ידו של אנטוניוני, אך חסר הגיבוש הרעיוני של סרטיו הקודמים.

חוסר השיגרה

שבאהבה

ג'ון ומרי (פאר, תל-אביב, אר-צות-הברית) — גבר ואשה מת-עוררים בבוקר במיטה כפולה.

הם הכירו ערב לפני כן, ההיכרות הובילה למצעים, והם עדיין אינם יודעים זה את שמו של זו.

העיניים בוחנות בסקרנות את בן-הזוג הנראה לראשונה באור היום. הוא מעיף בה מבט של תרנוול שחצן, הש-ליח בתחבולותיו, ואילו היא מודיעה לו: "אני אומרת לפעמים גם לא."

המצלמה ממשיכה לעקוב אחרי התפתחות היחסים בין השניים במשך יום אחד בחייהם. היא מדלגת אחורה אל תוך זכרונותיהם, מפליגה עימם בהזיותיהם ורומזת למח-שבות והיסוסים שאינם מעיזים להביע בקול. בקיצור, סיפור-אהבה פשוט, שיכול היה לגלוש בקלות רבה אל הדפוסים ההוליוודיים המתקתקים, לולא במאי ושני שחקנים, היודעים לעצור בדיוק על גבול הטעם הטוב.

דאסטין הופמן, בדמות הרווק, חושק בחברה נשית, ועם זאת מפחד להילכד בהתחייבות כלשהי. מיאה פאר, כנערה החושבת במקביל, מפחדת להסגיר את עצמה בדב-רים מפורשים. השניים אינם משחקים תפקידים, אלא נראים כאילו צמחו ממש מתוכם, ואי-אפשר להפריד ביני-הם לדמויות שהם מגלמים. ואילו הבמאי, פיטר ייטס,

פאר והופמן: ישר מהגועל-נפש

לא זו בלבד שהשכיל להתגבר על המיכשול של צילום סרט כימעט במלואו, בתוך אותה דירת-גג, אלא גם ידע לפזר את העינים הוורודים, בכל פעם שהצטברו, במנה מתאימה של הומור.

הגוף המתוק

של קארול

כה יפה, כה מושחתת (היה, תל-אביב, איטליה) — זכות ה-קיום של סרט זה מתבטאת ב-

נכונותן של שלוש גברות נכבדות להסיר כל כסות מגופן. האחת היא קארול בייקר, שהתמחתה כבר בעניין. הש-נייה היא ריקה בלאנק, המראה רצון ללכת בעיקבותיה. והשלישית היא נערה כושית חטובה ואלמונית, הצריכה

אבל מכיוון שאי-אפשר לצפות אף מצנזור אחד שיתן ברכתו לסרט שיש בו שלוש נשים בשלבי-התפשטות שונים ותו לא, החליטו האחראים לסרט כי רצוי למצוא חוט מקשר בין התערטלות אחת לשנייה. לצורך זה, בחרו בסיפור-מתח-זאימים, מלווה באלימות ובסטיות מיניות.

העלילה הבלשית שקופה לגמרי (גילוי פרט אחד ממנה עשוי למוטט אותה כליל) והצופה אינו תוהה כלל מה תהיה התגנית הבאה, מאחר והיא ידועה לו כבר. הוא רק שואל את עצמו כמה תפניות יהיו עוד עד סוף הסרט.

צילומי הצבע מטושטשים, הבימוי חסר דמיון או מקו-ריות, ואפילו נוכחותו של ז'אן לואי טריניטיאן, הנחשב לשחקן גריש בדרך-כלל, אינה חורגת מן הרמה הכללית.

בייקר בפעולה: יפה ומושכת

אבל כל זה בעצם לא חשוב. כי כל מה שרצו להראות בסרט זה הוא — גופה המתוק של קארול בייקר.

פחות ממנו. וכדי להוכיח לעולם ומלואו שהוא מרוצה מן המצב, נוהג מריאל בסוף כל הצגה של הדגים האדומים, תחת לקוד קידה, לשעוט ברגליו כסוס צהול.

אני מעדיף את בלמונדו על לי שטראסברג, זה הרבה יותר מעניין ומשעשע. ואם תוהה מישהו מדוע בחר במיקצועי, הוא מצטט את בוגארט: "כשאתה מצליח בעסק הזה, אתה יכול להרוויח יותר מגאנגסטר, ולהסתכן

צלקות רבות בקונסרבטוריון בו למדו. סוס צהול. הוא אינו מודאג מן ה-הצלחה המאוחרת. הצרה עם הצלחה מבר-ססת אצל שחקנים, היא שאינה זזה מן ה-בסיס שלה, הוא טוען. אסכולות מישחק?